husets Buer flagrer de hvide Duer.

Og naar den gode Ven saa har hvilet ud, og det er hen mod Aften, saa indbyder jeg ham til en Tur op til Pilgrimskirken Maria del Monte; og jeg er sikker paa, at han aldrig vil fortryde den Tur!

Deroppe paa Bjergsiden løfter den sin Kuppel og Campanile; gennem den dejlige Platanalle udenfor Byporten begynder vi vor skønne Pilgrimsvandring, derhenne skratter en Lirekasse, en Kastegynge fuser mellem Grenene, en Flok Soldater og Børn ser til. Saa naaer vi Bjergskraaningen, hvor Vejen gaar til Vejrs, og maaske giver det et lille Sæt i os ved det vi ser; der langs Vejen, op ad og op ad, saa langt, saa langt, Bue ved Bue, en eneste lang, højtidelig Buegang helt til Bjergets Top.

Hver Bue er nemlig bygget af en Synder, og da der jo her i denne arme Verden er mange Syndere, maa der jo nødvendigvis blive mange Buer! Da de Syndere, der her har bygget paa deres Anger, nu maaske har været lidt ængstelige for, at den kære Gud og Madonna ikke skulde huske deres Navne, har de sørget for, at deres Navne til behagelig Efterretning er blevet malet over deres Bue. Og da de adelige Syndere formodentlig ikke har haft noget imod, at det paa aller højeste Sted bemærkes, at de dog virkelig bør have en vis Forrang for de borgerlige Syndere, har de adelige foruden Navnet ogsaa faaet deres Vaaben malet oper den af dem til deres Sjæls Frelse skænkede Bue.

Blandt Navnene finder jeg for Resten en Holstein, og der havde intet været i Vejen for, at der ogsaa kunde have staaet et andet dansk Navn, endda paa en af vore Konger. Frederik d. Fjerde har nemlig en Gang gæstet den skønne Stad Vicenza, og herfra var det, at han gav en Ordre, som vel nok fik de gamle Kancellister hjemme i den røde Bygning til at stikke Hovederne sammen. Han udnævnte nemlig her en italiensk Adelsmand til at være dansk Gesandt. Hvordan det hang sammen med den mystiske Sag, ved man ikke ganske, men sandsynligvis staar det i Forbindelse med Kongens Kærlighedsæventyr med Maria Maddalena Trenta, den skønne Jomfru fra Lucca. For at glæde hende har han muligvis udnævnt en af hendes Venner eller Slægtninge til dansk Gesandt, ligesom det vides, at han udnævnte en Broder af hende til dansk Officer. Ogsaa paa anden Maade er Frederik den Fjerdes Navn meget stærkt knyttet til Vicenza. Da hans lykkelige Kærlighedsæventyr med Jomfruen fra Lucca var blevet til en Tragedie, da hun kun vilde række ham sin Haand, hvis han forlod den onde kætterske Lære og gik over til den eneste saliggørende katholske Kirke, hvad han jo ikke kunde, bundet som han var af Kongeloven, da han fik den Tanke, her ved Vicenza at løbe sig Land, slaa sig ned her med den elskede og leve lykkelige Dage i evig Sol og evig Kærlighed.

Men det blev kun Drøm og Fantasi, Jomfruen fra Lucca gik i Kloster, og Kongen drog hjem til det kolde Nord; men paa Rosenborg findes endnu den Dag i Dag det Krucifiks, hun gav ham til Minde om Lykkens korte, fagre Tid. . . .

Hjemme er der da et Minde om Kongens Vicenza-Dage, men her er intet, tavse staar Buerne langs Pilgrimsvejen, op ad, op ad gaar det, der for Vejens Ende Kirken med Kuppel og Taarne — nu er vi der, nu vender vi os, og der for vor Fod ligger Dalen med hvide Landhuse i grønne Haver, saa Piacenzas Stad med Taarne og Kupler og Husenes Smaakravl, bag dem igen Alpernes blaanende Kæmper, øverst den hvide Sne — nej, ikke hvid, for Solen synker, Sneen faar saa mildt et Skær, alt svøbes i Aftenens Lys — ja, højfalige Kong Frederik, her havde været et Paradis for to.

Inde i Kirken straaler mange Lys om den kære Madonna, og det gløder mat fra mange Sølv- og Guldlamper — der knæler en Præst, der et Par Kvinder, der beder deres Rosenkrans.

Saa stille er her, at man kan høre Perlernes Raslen . . . .

Atter staar vi paa Kirketrappen derude — Solen er sunken, dybt nede i Piacenza tændes Lysene — nu kommer Maanen op bag de sorte Cypresser.

Dalen blaaner bort i Maanetaage, Bjergene derovre staar som mægtige tavse, sorte Skygger, en Nattergal synger.

Men ned langs Buegangen tændes Lamperne foran Madonnas Altre — nu tier ogsaa Nattergalen, ingen Mennesker, ingen Lyd — Maanen skinner . . . .

Børge Janssen.

Minder om Mylius-Erichsen.

Af Pastor N. P. Madsen
i „Kr. Dgbl."

Hver Gang, jeg tænker paa Mylius-Erichsen, drager kære Minder forbi min Sjæl.

Minder om et Bekendtskab, der vel aldrig blev til Venskab i snævrere Forstand, men dog inderligt nok til, at jeg kom til at holde af ham, ligesom jeg fik flere skønne Beviser paa, at han holdt af mig.

Første Gang, jeg saa ham, var her i Vorupør. Han skulde her ud til Kysten og skrive seks Artikler om Kystforhold til „Politiken". Jeg husker endnu, da jeg hilste paa ham nede ved Stranden, at jeg blev slaaet af det smukke, intelligente Ansigt med de dybe, kloge, forskende Øjne.

„De skal bo hos Præsten," havde Lærer Munk-Poulsen sagt til ham.

„Hos Præsten," sagde han forundret, „kan det gaa? Han er jo Missionsmand."

„Ja, det gaar nok," svarede Munk-Poulsen.

Og det gik virkelig. Det mærkelige skete, at Fritænkeren og Missionspræsten boede sammen i tre Dage, og da de tog Afsked, tror jeg, at begge var lige kede af, at de skulde skilles.

Ikke saaledes, at nogen af os slog det mindste af paa det, vi ansaa for Sandhed, eller hyklede for at behage hinanden eller for at gøre Samlivet mere taaleligt. Heller ikke saaledes, at vi undgik hinanden eller undgik de farlige Modsætninger eller talte saa lidt sammen som muligt.

Tvertimod. Jeg overdriver ikke meget ved at sige, at vi talte sammen næsten uafbrudt i tre Dage. Vi spadserede sammen eller besøgte Munk-Poulsen og tog ham med, og bestandig drøftede vi de store, dybe Livsproblemmer — og jeg tror alle tre lige interesserede.

Hvor var han fuld af Spørgsmaal. Det var saa øjensynlig, at han interesserede sig for at faa et saa sandt og fyldigt Billede af Kristendommen som muligt — saaledes som den aabenbarer sig baade i Teori og Praksis. Om det var Forfatteren eller Mennesket, der ytrede denne Interesse, kunde jeg ikke afgøre. Ikke den Gang. Siden syntes jeg at forstaa, at hans inderste Menneske ikke var ganske uden Del deri.

Hans Spørgsmaal blev altid fremsat under en objektiv, upersonlig Form. Hans Tale var rolig og behersket, klar og velovervejet. Og Sproget maatte jeg tidt beundre. Jeg har sjældent truffet et Menneske, der i den daglige Samtale kunde give sine Tanker saa klart og træffende et Udtryk som han — ofte med en Formskønhed, der mindede om, at han var Digter.

Vi talte naturligvis om alt, hvad der hørte ind under Begrebet Kristendom. Og han fremsatte sine Tanker og jeg mine. Og han tog det slet ikke ilde op, naar jeg nu og da kom med et personligt Vidnesbyrd. En Dag fortalte jeg ham endog hele min Omvendelseshistorie, og han lyttede øjensynlig interesseret.

Men saa kunde der med et glide et Smil hen over hans djærve Ansigt — et lille kritisk eller overbærende Smil, der skulde sige saa meget som, at saadanne Oplevelser vel kunde være skønne i og for sig, men havde dog ikke nogen objektiv Beviskraft.

Vi talte om Kultur, og han nægtede ikke, at Kristendommen vel nok kunde have en vis Betydning i Henseende til Menneskeslægtens Udvikling. Men det, der vilde gøre det store Mirakkel, det Mennesker trængte til, var dog Kultur, social og politisk Bevidsthed, almen menneskelig Oplysning, Litteratur og Kunst.

Selvfølgelig mindede jeg ham om Oldtidens høje Kultur. Den havde dog hverken formaaet at løse Slavernes Lænker eller at afskaffe Synden.

En Dag gik vi ned ved Landingspladsen. Det var en voldig Storm. Fiskerne havde trukket deres Baade op og stod i to store Klynger og drøftede Situationen.

I den ene Klynge stod nogle, hvis røde Næser, rindende Øjne og sløve Blik mindede om, hvad Spiritus kan gøre et Menneske til. Jeg kunde ikke dy mig, men sagde til ham i en spøgefuld Tone:

„Der staar deres Brødre, Hr. Mylius-Erichsen. Dem skulde De se at vække op til social og politisk Bevidsthed. Kom og byd dem Brandes „Ungt Blod" eller hold et Foredrag for dem om den græske Kunst. Det skal nok hjælpe."

Han lo, saa det klukkede.

„Og se saa der henne — se hvad Kristendommen kan gøre Mennesker til. Det er andre Typer."

Ja, han maatte indrømme, at Kristendommen var en Magt, der under visse Forhold kunde udrette mere end noget andet.

At jeg fik Lov til at tale saa aabent og undertiden endog personligt til ham, dertil bidrog maaske ogsaa et Par smaa Hændelser, som indtraf under hans Besøg.

En Dag fortalte han os om sit Hjem og sin Barndom, og med eet udbrød min Hustru:

„Efter hvad jeg kan forstaa, maa jeg have kendt Deres Fader, han maa have været Funktionær ved Tugthuset i Viborg, da min Fader var Inspektør, og min Moder har et Billede af ham."

Dette viste sig at være rigtigt. Det viste sig endvidere, at det omtalte Billede af hans Fader var det eneste, han ikke ejede, og selvfølgelig var det os en Glæde at skaffe ham det.

Ved en anden Lejlighed stod han og bladede i nogle Bøger i mit Bogskab. Pludselig sagde han:

„Er De den Pastor Madsen, der er Forfatter til denne Andagtsbog?"

Det maatte jeg selvfølgelig indrømme.

Han saa lidt paa mig med et ejendommeligt mildt Blik, saa sagde han:

„Det var da mærkeligt. Saa har De trøstet min Moder, da hun døde. Jeg husker, at Sygeplejersken læste i denne Andagtsbog for hende. Og da jeg ikke selv ejede noget bedre at give, nævnede jeg ikke at tage den Trøst fra hende."

Hvorvidt han gennem Samtaler med os og Lærer Munk-Poulsen og hans Samvær med de troende Fiskere hørte Guds Stemme tør jeg ikke udtale mig om. Men der foreligger dog Kendsgerninger, der tyder paa, at hans Ophold her blandt os ikke har været ganske uden aandelig Indflydelse paa ham.

Natten før hans Afrejse, havde han skrevet følgende i min Hustrus Poesibog:

„Kære Hr. Madsen og Frue.

Nej, jeg er ikke lykkelig, men jeg kræver heller ikke hverken Lykke eller Hvile. Jeg lever i Nuancer og er glad for de smaa Glimt, for visse korte Øjeblikke nu og da af den saakaldte Lykkes ilsomme Timer, det falder i min Lod at opleve. Saadanne Momenter er bl. a. de, hvori jeg erkender. For hver vunden Klarhed over Mennesker og Tilstande, over Natur og Kunst, over Liv og Død glæder mit Hjerte sig i Følelsen af den megen Taage, som endnu er tilbage at sprede ved nye Erfaringers Strejflys. Jeg øjner aldrig det Fuldendelsens Maal, jeg stræber imod, og Slægt efter Slægt fer jeg stræbe videre i samme Spor. For saa vidt tror jeg paa intet — ikke heller paa mig selv.

Maaske jeg dog maa indrømme, at De, kære Hr. Pastor og Frue, forekommer mig lykkelige, *fordi* De tror. Denne Indrømmelse noterer jeg som et Udbytte ved mit Besøg i Deres gæstfri Hjem. Jeg maa iøvrigt om Hjemmets missionske Indehavere sige med den jydske Bonde, hvem jeg fornylig beretede mangt og meget om Islændernes Nutidskultur: „Ja men — de er jo snart li'saa gode som vi andre!"

Saadan endte altsaa mit første Ophold i et missionsk Præstehjem. Med mine fritænkerske Hovedstadsvenner har jeg maaske herefter Grund til at sukke: „Hvordan skal det gaa med mig, hvis jeg gør Besøget om!"

Naa — Fanden hytter nok fine!

Deres ærbødigst forbundne
L. Mylius-Erichsen"

Jeg bad ham flere Gange om hans Bog „Vestjyder". Men han vilde ikke give mig den. „Den er ikke Afslutningen paa min Udvikling, sagde han udtrykkelig en Dag. I hvert Fald skulde jeg vente, til han fik den Bog færdig, som han vilde skrive i det kommende Aar (Strandingshistorier I). Et Aarstid efter sendte han mig begge Bøger.

Foran i „Strandingshistorier" havde han skrevet følgende hjertelige Ord:

„Kære Hr. Pastor Madsen og Frue.

Evindeligt Rejseri, Sygdom, der nødte mig til tre Maaneders sløv Uvirksomhed, og endelig personlige Sorger har forandlediget min Tavshed.

Tilgiv mig! . . . Glemt Dem har jeg ikke.

Nu Julen nærmer sig, mindes jeg dobbelt stærkt Deres Gæstfrihed og Godhed mod mig i Fjor. Og jeg takker Dem oprigtigt, ligesom jeg ogsaa takker for det hjertelige Brev, der kom engang i Sommer.

I nærværende, lige udkomne Bog vil De finde lidt om mit Vorupør-Ophold, et Stykke Realisme i digterisk Omskrivning. Bliv ikke vred paa mig for Omskrivningerne saa lidt som for personlige Udtalelser, der ikke stemmer overens med den Tro, der er Deres misundelsesværdige Eje — men ikke mere er i mig. Jeg tror, De vil finde, at jeg har været glad for Opholdet i Deres Hjem og for alt, hvad de begge og Munch-Poulsen samt Fiskerne, jeg gik Strandvagt med, lærte mig. En rigtig hjertelig Hilsen til alle.

Deres hengivne
L. Mylius-Erichsen."

I „Vestjyder", skrev han blot:

„Med den hjerteligste Tak for de gode Dage i Fjor."

Naar vi sammenligner de to Bøger, finder vi en ganske paafaldende Modsætning.

I „Vestjyder" er hans Omtale af Guds Folk og den indre Mission fjendsk og giftig. Vi møder der saadanne Bemærkninger:

„Hellig Fordummelse." (Side 17). „Missionens Præster og Lægprædikanter kom til og havde Kønrøg i Posen" (23). — „Dødsdømt er den nye Tro" (24). — „Før kivedes Fiskerne i Fuldskab om Strandingsgods, nu bagtaler og ærekænder de hinanden, naar den hellige Aand kommer over dem." — „Den bibelstærke Lægprædikant, som husserer i Egnen" (31). Han beklager, at Fiskerfolket „skal være saa helt og holdent voldgivet Missionens tunge og snævre Lære, skal være som det strandede Skib, der hjælpeløst sander til i Havstokken" (32).

I „Strandingshistorier" er der derimod ikke et eneste ondt Ord om de hellige. Og flere Steder omtaler han dem og deres Liv med aabenbar Sympati. Saaledes skriver han bl. a.:

„Med den for de Hellige egne Samfølelse hjalp disse Fiskere hinanden frem ogsaa i verdslige Forhold, saa at de økonomisk sad langt bedre i det end de vantro Fæller" (34).

Og særlig 38, hvor han siger, at han „kunde ikke fri sig for en beundrende Følelse overfor den hellige Fisker, der gik sin farlige Strandvagt saa støt i Jesu Varetægt." Og saa fortsætter han: „Det maatte være en mægtig Trøst paa saadanne Ture at vide sig beskyttet af Jords og Havs højeste Kraft, aldrig at føle sig ene, men tro sig beskuet af et evigt vagtsomt Faderøje, nære en uomstødelig Tillid til, at intet skete, som ikke var Herrens Villie, og at Herrens Villie evig og altid var den bedste, den eneste rette. Man kunde ikke underkende det værdifulde i en saadan Tro for disse Mennesker, som paa deres nuværende Udviklingstrin af Tradition og Trang havde overnaturlig Støtte behov, og som gjorde deres hjemlige Liv agtværdigt, i deres vanskelige Erhvery dreves frem til Energi og under de store tragiske Tildragelser paa Kysten øvede Barmhjertighedsbedrifter fri for personlige Bibensigter netop udelukkende i Jesu Navn og for hans Evangeliums Skyld."

I det hele taget er Bogen baaret af en skøn og god Aand — bortset fra den sidste grimme Skitse, som i høj Grad skæmmer den.

Personlig var jeg sammen med ham endnu et Par Gange.

En Nat, da jeg paa en Rejse til København stod paa Lille Bælts Færge, var der en, der bag fra holdt Hænderne for Øjnene af mig og spurgte i en munter Tone: „Gæt en Gang."

Det var ham. Han havde været i Esbjerg og holdt Foredrag.

Vi rejste sammen til København, og han var hele Tiden overordentlig hjertelig og elskværdig. Han inviterede mig til Middag næste Dag i sit Hjem ude paa Kristianshavn.

Et højst ejendommeligt lille Selskab — bestaaende af hans Frue, en løsladt Tugthusfange, en fritænkersk Forfater og en radikal Missionspræst. — Han interesserede sig jo saa levende for Fangerne.

Efter hans Hjemkomst fra Ekspeditionen til Vestgrønland var jeg sammen med ham nogle Timer hos Pastor H. Matthiesen, daværende Redaktør af „Kristeligt Dagblad".

Der fortalte han Træk fra sin Rejse til Kap York. Bl. a. husker jeg, hvorledes han havde sagt til disse Hedninger deroppe, at han ikke kunde give dem, hvad de trængte til, men at han vilde gøre, hvad han kunde for, at der blev sendt dem Lærere, der kunde fortælle dem om Gud.

Og her synes jeg, vi staar overfor det mærkeligste hos denne Mand. I Sandhedens Navn maa vi vel sige, at der ikke foreligger noget som helst, der berettiger os til at tale om, at han havde haft et personligt afgørende Møde med Gud. Alligevel er det dog et underligt Faktum, at han ikke blot indirekte, men direkte gav Stødet til, at Guds Evangelium er blevet bragt til Hedningerne i Kap York.

— — —

Nu ligger hans Legeme oppe paa Grønlands Ismarker. Og hver Gang jeg i dyb Vemod mindes det, kommer jeg de Ord i Hu, han skrev om „overmenneskelig Støtte" og Kraften „alene i det menneskelige". Og særlig mindes jeg de skønne Ord: „Det maatte være en mægtig Trøst paa saadanne Ture at vide sig beskyttet af Jords og Havs højeste Kraft, aldrig at føle sig ene, men tro sig beskuet af et evigt vagtsomt Faderøje."

Og altid lyder der da et „Mon" i min Sjæl. Mon han i de sidste svære Timer havde nok i „Kraften alene i det menneskelige?" Mon han ikke fik „overnaturlig Støtte behov".

Naar han i de mange, lange Dage kæmpede sig fremad deroppe i den store Ensomhed, naar han Dag for Dag saa frem mod den visse Død, indtil han endelig afkræftet, udpint sank i dens kolde Favn, mon han da ikke fik lært at løfte sit Blik bedende op til det „evigt vagtsomme Faderøje?"

Vi ved det ikke. Ingen Beretning om hans sidste Timers Kamp er naaet til os.

Først den store Dag vil aabenbare det.

GO TO
WESTERN CANADA NOW

Anledningen til at faa fri Hemstrænde nu paa 160 Acres Land og den lave Pris paa Land i Manitoba, Saskatchewan og Alberta vil snart være forbi.

Canada byder et hjertelig Velkommen til Nybyggeren, til Familiefaderen som ser sig om efter et Hjem, til Farmerens Sønner, til Lejeren, til enhver, som ønsker at leve under bedre Forhold.

Canadas Høstudbytte i 1913 er Verdens Taleemne. Luxuriøst Græs giver billigt Føder til store Hjorder. Omsætninger ved Kreatursalg og Fedning for Markedet er en Udviklingskilde.

Fortjenesten ved Kød, Smør, Mælk og Ost vil give femti Procent paa Udlægget.

Skriv efter Literatur og Enkeltheder, som billig Jernbanebillet, til Superintendent of Immigration, Ottawa, Canada eller til

W. V. BENNETT,
Bee Bldg.,
OMAHA, NEBR.

160 ACRES FREE WESTERN CANADA

Dansk Lærerinde.

Plads ønskes som Lærerinde i en dansk Sommerskole. Skriv til
Miss Helga Knudsen,
Orphan Home, Beloit, Ia.
eller in care of Rev. J. Knudsen,
Veresford, S. D.

Prof. N. F. Weidner: Soteriology Eller Læren om Kristi Frelsergerning, haseret paa Luthardts og Krauths Værker. 169 Sider Shirtingsbind. Udgivet af Wartburg Publ. House, Chicago. Pris netto 75 Cts.

Denne Bog danner 5te Bind af Dr. Weidners store dogmatiske Værk „A System of Dogmatics". Foreliggende Bog saa vel som Værkets forudgaaende Bind faas gennem Dan. Luth. Publ House. Blair, Nebr.

Tre nye Numre
af
Kristeligt Folkebibliotek.

Harms, Blumhardt og Moffat. Kristelige Levnedsløb i det 19. Aarhundrede I. Ved Past. A. C. L. Grove-Rasmussen. 276 Sider. Indb. i grønt Shirting med Guldtryk. Pris 50 Cts.

Billeder fra Folkelivet. Syv Fortællinger af J. C. von Hofsten, med Forfatterens Tilladelse oversat af Past. G. Münster. Forord af Komtesse H. Knuth. 223 Sider. Smukt Shirtingsbind. Pris 50 Cts.

Verdens Ende. En Kærlighedshistorie af Edw. Eggleston Forfatter af „Roxy", „I Kampens Bulder" o. fl. 320 Sider. Brun Shirting med Guldtryk. Pris 50 Cts.

Kristeligt Folkebibliotek redigeres af Past. G. Münster, Præst ved St. Lukkas Kirke i København. Det er udelukkende gode, rene Bøger, der bringes. De tre ovenstaaende vil danne et værdifuldt Tillæg til enhver Bogsamling.

Danish Luth. Publ House,
Blair, Nebr.

Det forhaanede Kors. En Fortælling om en Englænders Valg mellem Død og Islam. Med Forord af Olfert Ricard. 320 Sider. I illustreret Omslag 80 Cts.

Danish Luth. Publ. House,
Blair, Nebr.

FAIRMEAD SKANDINAVISKE KOLONI,
MADERA COUNTY, CALIFORNIA,
er beliggende 30 Mil nord for Fresno. Bedste Jord for Alfalfa (5 til 7 Indhøstninger, Vindruer, Frugt og Grøntsager. 400 Familier har købt for Hjem her i de sidste 18 Md. Sælges for blot $125 Acren, paa meget lette Vilkaar. Gode Agenter ønskes. Skriv i Deres Modersmaal efter illustreret Beskrivelse til;
C. PHILIPSEN, 5651 Shafter Ave., Oakland, Calif.

Et nyt større Landomraade

er nylig af Ejeren bleven udlagt i Stykker fra 5—10—15 Acres og opad. Landet er beliggende mellem de to større danske Kolonier i Oregon, nemlig Junction City og Eugene, op mod Pacific Highway. Landet er vel dyrket og af meget rig Kvalitet. Det egner sig vel for Havedyrkning, Frugt, Bær, Mejeridrift og al anden Farmdrift.

Undertegnede har overtaget Salget af dette. Desuden har vi Land og Farme nær ind mod Byen.

For nærmere Underretning tilskriv,

WILLAMETTE REAL ESTATE CO.

W. F. Nielsen, Sec.
Junction City, Oregon,

Et Udvalg af

Gyldendals 2-Krone Bibliotek.
Alle smukt indbundne. Format 7—5¼ Tommer.
Pris 60 Cts. per Bind.

Selma Lagerløf: Legender og Fortællinger i Udvalg.
Leopold Budde: Julefortællinger.
Vilhelm Østergaard: Danmarks Vovehals.
„ „ Tyge Brahe.
Jonas Lie: Lodsen og hans Hustru.
„ „ Livsslaven.
„ „ Dyre Rein.
Carsten Hauch: Vilhelm Zabern.
Johannes Helms: Soldaterliv.
Thomas Lange: Udvalgte Skrifter I, II.
Magdalene Thoresen: Udvalgte Fortællinger.
Johannes Jørgensen: Den yderste Dag.
Chr. Winther: Fortællinger paa Vers.
„ „ Fortællinger i Prosa I., II.
P. Fr. Rist: Lassa Mansson fra Skaane.
Sophus Bauditz: En Aften i Skovridergaarden.
Zach. Topelius: Gustav Adolf og Trediveaarskrigen.
„ „ Fra Karl Gustavs og Karl XI's Tid.
A. Oehlenschlager: Udvalgte Digtninge.
A. Oehlenschlager: Hakon Jarl, Baldur hin gode, Palnetoke.
Kristoffer Janson: Han og hun.
Carl Bernhard: Et Aar i København.
Marius Erichsen: Fra Klit og Hav.
Henrik Hertz: Romantiske Skuespil.
„ „ Tre Lystspil.
H. C. Andersen: O. T.
„ „ Kun en Spillemand.
Henrik Ibsen: Et Dukkehjem.
Henrik Ibsen: Kongsemnerne og Gildet paa Solhaug.
Henrik Ibsen: Keiser og Galilæer I., II.

Danish Lutheran Publishing House
Blair, Nebr.

Udvalg af
GYLDENDALS STORE NEDSÆTTELSE.

Af Gyldendals store Nedsættelse haves nu paa Lager her bl. a. følgende, som sendes portofrit til enhver Adresse ved Modtagelse af de vedføjede yderst lave Priser.

Religiøse og teologiske Skrifter:

Breve fra Luther, oversatte af F. L. Mynster. 438 Sider.	.30
Theologiske Afhandlinger af C. E. Scharling. 428 Sider.	.40
Syv Prædikener for Børn, af Gordon Calthrop. 93 Sider	.10
A. S. Paulsen: Jesu Barndom og Ungdom. 223 Sider..	.20
F. Nielsen: Sjæle- og Tænkelære. 96 Sider	.20
Søren Kierkegaard: Øjeblikket. 193 Sider	.40
Søren Kierkegaard: Frygt og Bæven. 144 Sider.....	.35
J. P. Mynster: Prædikener. 1ste Bind, 460 Sider.	.30
J. P. Mynster: Efterladte Prædikener. 244 Sider	.25
Grundtvig: Bibelkrønike for Børn og Menigmand 1255.	.15
Blaise Pascal, Hans Kamp mod Jesuitterne 175 Sider..	.20
A. C. Larsens Fortolkninger. 12 Bind tilsammen nu..	3.30

Historie, Biografi o. s. v.

Thrige: Danmarks Historie i vort Aarhundrede: I. og II. Del. 1308 Sider 21 Kr. Nu kun	$1.75
Danmarks Folk. 156 dobbeltspaltede Sider. 163 Illustrationer	.35
Grundtvig: Mands Minde. 603 Sider	.50
Listov: Luthers Levnet. 259 Sider.....	.35
Schwanenflügel: H. C. Andersen, 161 Sider.....	.65
Jens Munks Navigatio Septentrionalis	.20
Bodenhoff: Fra Dannevirke til Als. 137 Sider.....	.35
Oppermann: Dalgas, Hedesagens Forkæmper. 32 Sider	.10

Litteratur:

Grundtvig: Danske Kæmpeviser. 300 Sider	.20
Chr. Richardt: Blandede Digte. 257 Sider.....	.35
Digter og Skizzer fra danske Forfattere. 167 Sider....	.25
H. C. Andersen: De to Baronesser. 276 Sider.....	.35
Sophie Breum: Julegæster og andre Historier. 136Sider.	.35
Tolv Baumbachske Eventyr. 129 Sider.....	.15
Ibsens „Brand" i episk Form. 264 Sider med Anm..	.50
Grundtvig: Krønikerim. 306 Sider	.40
Eventyrskrinet. Ved Carl Ewald. Ill. af LouisMoe. 1—5	1.10

Nedsættelsen varer kun til Nov. 1914 og Antallet af Eksemplarer er begrænset. Man tilraades at bestille straks.

DANISH LUTHERAN PUBLISHING HOUSE,
Blair, Nebr.